

scivolis, kio estos ilia puno. Devis esti io prave horora, alie Ŝteleti ne tiom ĝojus.

La luno brilis, sed nuboj impetantaj antaŭ ĝin tempe al tempe mergis ilin en mallumon. Antaŭe, Hari vidis la lumajn fenestrojn de la kabano de Hagrid. Tiam ili aŭdis foran krion.

“Ĉu ‘stes vi, Ŝt’leti? ‘Astu, mi volas k’menci.”

La koro de Hari leviĝis; se ili laboros kun Hagrid, tio ne estos tre malbona. Lia trankviliĝo evidente aperis en lia mieno, ĉar Ŝteleti diris, “Mi supozas, ke vi anticipas ĝojan tempon kun tiu ŝtipo? Nu, pensu alie, knabo – en la arbaron vi iros, kaj mi ege eraras, se vi eliros sendifekte.”

Pro tio Nevil eligis ĝemeton, kaj Malfid ekhaltis paŝmeze.

“La arbaro?” li eĥis kun tono malpli aplomba ol kutime. “Ni ne povas tien dumnokte – ekzistas ĉiaj aferoj tie – lupofantomoj, laŭ onidiro.”

Nevil ekkroĉis la manikon de Hari kaj stertoris.

“Tio estas via afero, ĉu ne?” diris Ŝteleti, kun voĉo kraketanta pro ĝojo. “Vi devis pensi pri tiuj lupfantomoj antaŭ ol vi rompis la regulojn, ĉu ne?”

Hagrid marŝis kontraŭ ili el la mallumo, kun Faŭko ĉekalkane. Li portis sian grandan arbaleston, kaj plena sagujo pendis de lia ŝultro.

“F’nfine,” li diris. “M’ jam atend’s je duon’or’. Fartes, ‘Ari, ‘Ermiona?”

“Mi ne estus tro amika kun ili, Hagrid,” diris Ŝteleti froste, “ili venis por puno, ne forgesu.”

“Kaj pro ti’ vi malfrues, ĉu ne?” diris Hagrid, kaj malridetis al Ŝteleti. “Prel’gante al ili, ĉu? Fari ti’n n’estes via rol’. Do, vi jam far’s vi’n parton, mi ‘stros ekde nun.”

“Mi revenos je la aŭroro,” diris Ŝteleti, “por kolekti la restaĵojn de ili,” li almetis malice, deturniĝis, kaj ekis kontraŭ la kastelo, kun lampo balanciĝanta for en la mallumo.

Malfid nun turnis sin kontraŭ Hagrid.

“Mi ne eniros tiun arbaron,” li diris, kaj Hari kontente rimarkis panikan tonon en lia voĉo.

“V’ iros se v’ intences resti ĉe Porkalo,” diris Hagrid furioze. “Vi m’sag’s, kaj nun vi debes pagi.”

“Sed ĉi tiu taŭgas por servistoj, ne decas, ke studentoj faru tion. Mi anticipis ke ni kopus versojn aŭ similan, se mia patro sciis pri ĉi tio, li –”

“—dirus al vi, ke ti’l states la aferoj ĉe Porkalo,” Hagrid graŭlis. “Kopi’ versojn! Ki’l ti’ ‘elpus jun ajn? Vi faros jon utilan, aŭ vi f’riros. Se vi s’pozes, ke vi’ patro pr’ferus vi’n ekŝigon, do iru reen al ‘a kastelo kaj ekpaku. Iru!”

Malfid ne moviĝis. Li rigardis kolerege al Hagrid, sed tiam subigis la okulojn.